

ŽONGI

10. ČÍSLO/LISTOPAD/2019

JASTRAB Z TEHELNÉHO POLA

JURIJ MEDVEDĚV

O RONALDOVI:

VAŽÍME SI JEDEN DRUHÉHO

MADJER

TÉMA: TRENÉŘI, KTEŘÍ ZMĚNILI FOTBAL

Instagram Facebook Twitter @zonglczsk

ÚVODNÍ SLOVO

Milí čtenáři, už jsme se nemohli dočkat, až vyjde další číslo magazínu Žongl. V něm se dočtete něco o takových trenérech, jakými jsou Sir Alex Ferguson a Antonio Conte, ale nejen to, čeká vás toho mnohem víc. Jako vždy jsme pro vás připravili zajímavé rozhovory z českého i slovenského rybníčku. Najdete zde interview s nejlepším krajním obráncem slovenské ligy Jurijem Medveděvem. O Makedonii se rozpovídal Makedonec působící v Hradci Králové Fahrudin Djurdjevič. Vyzpovídali jsme také nejlepšího hráče Příbrami Romana Květa. Nezapomněli jsme ani na plážový a ženský fotbal, kde si čas na rozhovor pro nás udělala bývalá slávistka působící v Jeně Jitka Chlastáková. V rubrice Plážový fotbal najdete opravdovou pecku. Povedlo se nám získat kontakt na Madjera, největší legendu plážového fotbalu a pětinasobného držitele ceny pro nejlepšího plážového fotbalistu planety. V Portugalsku velmi uznávaný hráč se rozpovídal o svých začátcích a i o známosti s Cristianem Ronaldem. Máte se na co těšit!

Nás fotbal baví, bavte se s námi!

KONTAKT:

E-MAIL: ZONGL@ZONGL.CZ

TELEFON: +420 605 969 194

FACEBOOK: [FB.COM/ZONGLCZSK](https://fb.com/zonglczsk)

INSTAGRAM: [IG.COM/ZONGLCZSK](https://ig.com/zonglczsk)

TWITTER: [TWITTER.COM/ZONGLCZSK](https://twitter.com/zonglczsk)

ZAKLADATEL: **MARTIN HANIAK**

SPOLUZAKLADATEL: **JIŘÍ DRYÁK**

ŠÉFREDAKTOR: **JIŘÍ DRYÁK**

GRAFICKÁ REDAKCE MAGAZÍNU: **MARTIN HANIAK**

GRAFIKA NA SOCIÁLNÍCH SÍTÍCH: **HYNEK KRAUS**

SOCIÁLNÍ SÍŤ: **MARTIN HANIAK (INSTAGRAM), TOMÁŠ HOVANEC (TWITTER)**

JAZYKOVÁ REDAKCE A KOREKTURA: **ALEXANDR POPOV**

REDAKCE: **JAROSLAV SYROVÝ, ÁKOS GÁSPÁR, DAVID SUDA, DOMINIK REINIŠ, VÁCLAV NOVÁK, JIŘÍ KOTAŠKA, PETR KASTNER, RICHIE MARGOLIUS, PETR PEŠEK, ANDREJ PÚCHLY, BORIS PNÁČEK, TOMÁŠ DUCHEK, FILIP DVOŘÁK, DAVID KAZDA, LUCIA SVOREŇOVÁ, JAKUB ZAHORA, LADISLAV LUČAN**

MOŽNOST SPOLUPRÁCE:

MÁTE ZÁJEM O PROSTOR PRO REKLAMU? MÁTE ZÁJEM O ZVIDITELNĚNÍ VAŠI SPOLEČNOSTI FORMOU ČLÁNKU NEBO MÁTE JINÝ NÁPAD PRO BUDOUCÍ SPOLUPRÁCI? OZVĚTE SE NA MARTIN.HANIAK@ZONGL.CZ.

6-9
TRENÉRSKÝ GURU

10-11
ANTONIO CONTE

12-17
FAHRUDIN DJURDJEVIČ:
Český severomakedonec ve službách Hradce Králové

18-25
REVOLUCE ZE ZEMĚ TULIPÁNŮ

26-27
ROMAN KVĚT:
„Nastoupit v lize беру jako největší úspěch.“

28-29
TRENÉR STOLETÍ

30-35
JURIJ MEDVEDĚV:
„Nejsem v té pozici, že bych si říkal, ty vago, musím přestoupit.“

36-38
11 ŽONGLŮ: MARTIN DOLEŽAL

40-41
JITKA CHLASTÁKOVÁ:
„Bundesliga byla vždy můj sen.“

44-49
MADJER:
O Ronaldovi: „Vážíme si jeden druhého.“

RM

football international agency

rmfootballagency.com

KEEPERsport.cz

PROFESIONÁLOVÉ VE VYBAVENÍ BRANKÁŘŮ

WWW.KEEPERSPORT.CZ

KAMENNÁ PRODEJNA

Palackého 1930

Pardubice 530 02

keepersport.cz@seznam.cz

tel.: 608 032 114

#KeepItAll

TRENÉRSKÝ

GLURU

Karel Brückner. Kdykoliv zazní jméno nyní už bývalého trenéra, označovaného za doyena trenérského řemesla, tak se v srdcích českých fanoušků rozhoří plamen hrdosti. Hrdosti, která nás provázela prakticky pokaždé, když jsme se dívali na hru našeho národního týmu po přelomu tisíciletí. V těch časech totiž bývala naše reprezentace opravdovým strašákem ostatních národních výběrů, včetně těch fotbalově nejvyspělejších. Holandsko, Francie, Německo, Itálie. To je jen malý výčet reprezentací, které se ve vzájemných utkáních musely sklonit před českými fotbalisty a jejich trenérským mágem na lavičce.

Autor:
Petr Kastner

Klubový trenér má oproti tomu reprezentačnímu výhodu v tom, že si může kádr většinou uzpůsobit k obrazu svému. V motivějších klubech si ukáže, na koho chce, a v prvním přestupním období si už pěkně s hráčem třese pravicí na tiskové konferenci. Ale v národním týmu musí hrát s těmi, co jsou k dispozici. Zní to krutě, ale kolikrát je výběr opravdu omezenější. A pak se teprve pozná kvalitní kouč. Je jasné, že trenér může být sebelepší, ale pokud nemá tým složený z typologicky vhodných hráčů, kteří by praktikovali jeho herní styl a aplikovali jeho myšlenky v praxi na hřišti, tak prostě nepochodí. Ano, může mít i štěstí, protože má v týmu absolutní fotbalové megastar, ale v určitém zápase se nakonec i tak střetnou stejně kvalitní a fotbalově vyspělé týmy. A pak už rozhoduje taktika a připravenost trenéra.

Brückner měl velkou výhodu v tom, že tehdejší generace českých fotbalistů byla výjimečná. Ale ostatní reprezentační kádry byly silné stejně, ne-li víc. Když jsme porazili Francii, tak byl na hřišti Zidane a Henry, když Itálii, tak byl v týmu Del Piero, Vieri a v bráně chytal Buffon. Když jsme vyhráli nad Holandskem, tak na trávníku běhal Kluijvert nebo Robben. Německo zase s námi prohrálo a mělo přitom v kádru Ballacka a Schweinsteigera.

My měli výborné křídelní hráče, u kterých Karel Brückner využíval jejich rychlosti. Poborský nebo Jankulovski dělali rychlé kontry a zásobovali útočný tandem Koller-Baroš množstvím centrů. Průnikové přihrávky do vápna byly v režii „Malého Mozarta“ Rosického, vše jistil legendární Pavel Nedvěd. Tomu kryl záda Brücknerův nepostradatelný dřič Galásek. Právě v tom byla Brücknerova síla. Poskládal technické hráče a k nim dodal neúnavné fotbalisty na černou práci ve svém oblíbeném rozestavení 4-4-2. Preferoval zónové bránění. Byl proslulý tím, jak měl k dokonalosti propracované standardní situace. K tomu mu sloužily stovky videokazet s hrou soupeřova týmu. Zde zřejmě nejvíce tkvělo kouzlo trenéra Brücknera. Byl totiž znám svými precizními rozbory hry. Věnoval desítky hodin studiu soupeře, aby dokázal odhalit jeho slabiny. Tradovalo se, že má vždy připraveno nějaké to eso v rukávu.

Na klubové úrovni trénoval například Sigmu Olomouc, se kterou se dostal do čtvrtfinále Poháru UEFA. Dále seděl na lavičce Baníku Ostrava nebo FK Drnovice, ale největších úspěchů dosáhl jako trenér výběrů se lvíčkem na prsou. S jedenadvacítkou došel až do finále Mistrovství Evropy 2000.

Zdroj: Milan Kammermayer

Zdroj: Vlastimil Vacek

A zde si otukal své pozdější svěřence. Na konci roku 2001 se totiž stává hlavním trenérem mužské reprezentace. A na lavičce začal opravdu stylově.

Vězte, že až neuvěřitelné dvacáté utkání s Brücknerem na reprezentační lavičce skončilo porážkou. Dne 31. března 2004 prohrává český lodivod a jeho suita s výběrem Irska gólem Keana v poslední minutě zápasu. Po více jak dvouletém účinkování Brücknera u reprezentace tak čeští fotbalisté poprvé okusili hořkost porážky.

Největší slávy se samozřejmě dostalo Brücknerovu trenérskému stylu na památném Euro 2004. Po vítězství nad Lotyšskem 2:1 přišel neuvěřitelný obrat z 0:2 na 3:2 s Nizozemskem. V tomto zápase Brückner ukázal, jak ofenzivně laděný a pohledný fotbal chce hrát. Nezalekl se nepříznivého vývoje a dostatečně posílil ofenzívu. A vítězný gól vstřelil v 88. minutě střídající Vladimír Šmicer. V posledním skupinovém zápase nasadil druhou garnituru. Dnes to zní jako neuvěřitelná fikce, ale tehdy i náhradníci, praktikující ofenzivní rukopis Brücknera, dokázali porazit silné Němce 2:1. Ve čtvrtfinále Češi smetli Dány 3:0. Krasojízda skončila až s nemilosrdně krutým vyřazením od pozdějších vítězů z Řecka. Smolný stříbrný gól z poslední minuty prvního prodloužení znamenal pro náš výběr konec na turnaji. Česká republika tak skončila na děleném třetím místě. Zní to jako skvělý výsledek, ale tehdy nám to bylo málo. Podle většiny fanoušků i expertů jsme hráli opravdu nejpohlednější fotbal na kontinentu.

Každá Brücknerem započatá kvalifikace dopadla postupem do hlavní fáze šampionátu. Je doposud jediným, který dovedl samostatnou Českou republiku na mistrovství světa.

Brückner oznámil, že na lavičce národního týmu skončí po ME 2008. Šampionát nakonec dopadl nechvalně, když jsme i přes dvoubrankové vedení prohráli v posledním skupinovém zápase s Tureckem 2:3 a nepostoupili ze skupiny.

Statisticky bylo sedmileté Brücknerovo období dozajista úspěšné, o čemž svědčí hlavně čísla. Skóre bylo velmi pozitivní - 161:62. Ze 72 utkání jich skončilo pod jeho vedením hned 48 vítězně.

Brückner poté přijal nabídku Rakouska a usedl na lavičku našeho jižního souseda. Hned na úvod angažmá remizuje s Itálií a poráží Francii. Následně ale také s rakouským výběrem uhrál pouhý bod s Faerskými ostrovy a prohrává s Litvou. Prohra v přípravném utkání se Švédskem je pro něj poslední kapkou a po pouhých sedmi zápasech předčasně odstupuje od smlouvy. Datum 11. února 2009 je tedy nakonec i dnem, kdy Karel Brückner naposledy usedl na lavičku jako trenér.

Po skončení trenérské dráhy působil ve fotbale například jako poradce v reprezentaci. Nyní zaslouženě sklízí ceny fair-play jak české, tak evropské a věnuje se především poslechu vážné hudby. Jedno je jisté, v očích českých fanoušků zůstává tým, který jim dělal tu největší fotbalovou radost. Radost z pohledné hry našeho národního týmu.

ANTONIO CONTE

Autor:
Petr Pešek

Jaká formace se vám vybaví jako první ve spojitosti s aktuálním fotbalovým světem za posledních 5 let? Přesně tak, Conteho 3-4-3, kde krajní záložníci jsou spíše obránci, kteří však mají velký dopad na ofenzívu týmu. V dalších řádcích bude řeč právě o tomto italském trenérovi.

Antonio Conte, 50letý italský trenér, přivedl do moderního světla fotbalu něco, co ještě nikdo před ním. Velká část lidí si myslí, že to všechno vypuklo, až po příchodu do Chelsea, jelikož právě po vyhraném titulu modrých lvů z Londýna se roztrhl pytel s týmy, které se snažily napodobovat Conteho taktiku. Opak je však pravdou. Antonio Conte tento styl fotbalu využíval i v minulosti, a to převážně když byl lodivodem italské reprezentace, kde k tomu přece jenom měl nejlepší možné předpoklady. Na pravé straně měl hráče, který by dokázal zahrát na nejvyšší úrovni na jakémkoliv postu. Tím hráčem nebyl nikdo jiný než Alessandro

Florenzi, který v současnosti hájí barvy římského vlka. Právě Florenzi byl hlavním úspěchem tehdy výborně hrající Itálie. Conte zkoušel tuto taktiku i dříve v Juventus, ve kterém se prokázalo, že ví co dělá - v době jeho působení vyhrál Juventus 3x ligu. Ovšem 3-4-3 s ofenzivními krajními obránci nebyla jediná taktika, kterou kdy Antonio hrál. V jeho trenérských začátcích hrával pro Itálii typickou formaci 4-4-2 s jedním rychlonohým útočníkem, který měl prostor i u postranní čáry, a na druhé straně zabijáka ve vápně, kterému létal na nohu jeden míč za druhým a jemu nedělal problém jej poslat do sítě soupeře. Něco

Zdroj: Joe Giddens

podobného, i když v jiné formaci, můžeme vidět i u současné Itálie. Na křídlech „rychlonožky“ Insigne a Chiesa, mezi nimi na hrotu Immobile.

Avšak nejlépe ukázal Antonio svůj styl hry na britských ostrovech. Po příchodu do londýské Chelsea zapojil Antonio oba krajní obránce do útoku a rázem z toho byl mistrovský titul. Do karet mu určitě hrál i fakt, že Victor Moses, který zastával pozici pravého ofenzivního obránce, hrál při reprezentačních zápasech Nigérie častokrát i na postu útočníka. Na druhé straně skvěle útočně nadaný Marcos Alonso, který očividně zdědil právě ofenzivní vlastnosti po svém otci či dědovi. Všichni ale známe politiku Chelsea, jeden rok je úspěšný, častokrát i s titulem na konci sezony, další rok se tolik nepovede - a již probíhá změna trenéra. Nejinak tomu bylo u Conteho. Ve druhé sezoně mu nestačilo ani vítězství v FA Cupu a musel se pakovat.

Sezonu si počkal, sledoval italský fotbal a nakonec zvolil cestu do milánského Interu. Zde působí od letní přípravy italského klubu a prokazuje, že má svojí taktikou fotbalu stále co nabídnout.

Trenéři ze všech koutů světa se dělí do dvou kategorií. Na ty, co dokáží celý zápas sedět na lavičce a sledovat zápas v klidu, a na ty, kteří občas vypadají, že daný zápas prožívají více než samotní hráči. Antonio patří bez pochyby do druhé skupiny. Jeho verva a aktivita na postranní čáře dokáže probrat i medvěda ze zimního spánku. Už i jeho vlastní manželka musí Conteho krotit, jinak by se mohlo stát, že to jednou nevydrží a zkolabuje. To ale Conteho netrápí, jak sám jednou řekl na tiskové konferenci Chelsea po vyhraném zápasu: „Manželka mě musí doma opravdu krotit, proto jsem na trávníku, jaký jsem, mám více energie, jelikož ji tolik nespotřebuji mimo fotbalové prostředí.“

ROZHOVOR

DRUHÁ LIGA

**ČESKÝ SEVEROMAKEDONEC VE
SLUŽBÁCH HRADCE KRÁLOVÉ.**

Zdroj: www.fchk.cz

FAHRUDIN DJURDJEVIČ

Fahrudin Djurdjevič sice pochází ze Severní Makedonie, ležící z našeho pohledu na území divokého Balkánského poloostrova, ale na český fotbal, jazyk a zemi jako takovou si za ty roky, co tu strávil, už zvykl. Českou republiku, i díky sňatku a narození dcery, bere jako svůj druhý domov. Stále doufá, že pozvánka do reprezentačního výběru své země ještě může přijít, pokud bude střílet branky, aby měl, jak sám říká, dobrá čísla.

Jako severomakedonský rodák jsi měl možnost hrát za tamní, zřejmě nejslavnější klub v zemi, Vardar Skopje. Byla to pro tebe velká čest? Nebo jsi to tak nevnímal? Největší část své kariéry jsem strávil v klubu jménem FK Makedonija GJ. P., tam jsem v 16 letech začal hrát v áčku a hnedka v mé první sezoně jsme vyhráli ligu. Upřímně, když jsem byl ještě v dorostu, většinou tu dorosteneckou ligu jsme vyhrávali my a právě Vardar a ještě jeden tým. Vardar byl náš největší konkurent, takže tenkrát jsem si říkal, že bych za Vardar nikdy nehrál. Ale takový je fotbal. Když sem později hrál za Vardar, poznal jsem, jaká čest je hrát za největší jméno v makedonském fotbale.

V týmu Makedonija Djorce Petrov sis zahrál i kvalifikaci o Ligu mistrů proti BATE Borisov. V tak mladém věku velká zkušenost, že?

Určitě je to obrovská zkušenost, protože v tom věku není lehké se dostat ani do áčka, ale já jsem měl to štěstí, že jsem nakonec i zkusil, jaké to je si zahrát ten zápas proti BATE Borisov, a to byl výborný zážitek.

Jaký jsi vůbec měl podíl na mistrovském titulu? Vstřelil jsi i nějaké důležité branky?

Já jsem chytil jarní část sezony, tenkrát byl tým ještě našlapaný, s hodně hráči z ciziny, například z Brazílie, šanci jsem dostával spíš jako střídající hráč. A právě tři zápasy před koncem, když jsme hráli přímo s kon-

Zdroj: www.fchk.cz

kurentem FK Rabotnički, který tenkrát byl za námi na 2. místě a výhra proti nim znamenala tenkrát, že ligu budeme mít vyhranou dřív, tak si pamatuji, že jsem nastoupil asi na nějakých 15 minut, nahrál jsem na gól spoluhráči jménem Mirko Ivanovski a vyhrálo se 1-0. Takže ligu jsme vyhráli přímo na jejich hřišti.

Tak to jsi měl pořádný podíl na titulu. Oslavy byly asi velmi bouřlivé? Přece jen se jednalo o první a vlastně dosud jediný titul v klubové historii.

Nahrál jsem na gól, který znamenal titul, ale v té době si pamatuji, že mě trápil sval, takže jsem si za těch 15 minut stihnul natáhnout ještě i sval. Ale v té euforii jsem to nějak ani nevnímal, až po konci zápasu. Takže nějaké oslavy samozřejmě byly, ale zbývaly nám ještě nějaké zápasy do konce ligy a pokud se nepletu, tenkrát nás ještě čekal i zápas v poháru, nevím jestli to bylo zrovna semifinále nebo finále, ale já jsem musel řešit svalové zranění. A tým se hned musel soustředit na důležitý zápas, který byl před námi.

Ty sis zahrál kromě severomakedonské ligy i tu v Bosně a Srbsku. Která má podle tebe nejlepší úroveň?

Určitě Srbsko, i když v posledních letech určitě se každá země snaží zlepšovat, co

„DOUFAL JSEM, ŽE Z VARNSDORFU ODEJDU, CO NEJDŘÍV.“

nejvíc to jde, ale v Srbsku jsou kluby jako Crvena Zvezda a Partizan, které hrají skupiny Ligy mistrů a Evropskou ligu. To určitě není náhoda. Právě jedním z mých největších zážitků v kariéře zatím byl zápas proti Crvene Zvezde na jejím stadionu, kde byla návštěva 46 000 diváků, která v tom víkend byla, myslím, třetí největší v Evropě. A já jsem v tom zápase odehrál celých 90 minut, takže to bylo něco neuvěřitelného.

Atmosféra na Marakana, kterou vytvoří delije, je v Evropě naprostou špičkou. V očích českých fanoušků jsou ultras z Bal-

kánu ti nejvášnivější. Ale průměrné návštěvy jsou mírným zklamáním?

Mým oblíbeným týmem na Balkánu od malička byla právě Crvena Zvezda, protože tím jsi „bud', anebo“. Bud' fandíš C.Z., anebo Partizanu, právě proto ten zápas proti nim byl pro mě ještě větší zážitek. A tenkrát klub oslavoval i nějaké narozeniny, pokud si pamatuji dobře. Takže proto to bylo jako svátek a ta atmosféra, kterou tenkrát delije vytvořili, se zažívá jednou za život. Měl jsem husí kůži po dobu celého zápasu a při tom žádnou únavu ani bolest necitíte. Obecně v Srbsku, nějak podrobně to už ani nesle-

Zdroj: Ondřej Littera – fchk.cz

Zdroj: www.sportsport.ba

duju, je možné, že průměrná návštěva je snad zklamáním, ale co já vím, tak aspoň zápasy Crvene Zvezde doma jsou vždy nadprůměrně sledované. Když hrají venku, tak si myslím, že jejich zápasy jsou určitě většinou vyprodané, ale tam pak záleží i na kapacitě stadionu, ty jsou většinou menší, takže je to podle mě normální.

Předtím jsme nakousli téma Vardar Skopje. Své zápasy hraje na krásném národním stadionu Toše Proeskiho. Kolik na vás chodilo diváků?

Když jsem hrál za Vardar, v té době probíhaly právě rekonstrukce, ale stejně to byl na ty poměry obrovský stadion, a tak nejenom kvůli tomu ta návštěva byla solidní, pokud si pamatuju dobře, tak kolem nějakých 1000 diváků, ale to bylo i tím, že samozřejmě Vardar má svoje fanoušky „komiti“, kteří pravidelně chodili. A tam patří mezi ty nejlepší fanoušky. Když pak bylo nějaké nedorozumění mezi fanoušky a vedením klubu a komiti nechodili, tak návštěva byla podprůměrná. Říkám solidní na ty průměry v Makedonii tenkrát, jinak stadion měl kapacitu 18 000, pokud se nemýlím, z tohoto pohledu je těch 1000 diváků samozřejmě mizérie..

Byla alespoň na derby s Rabotnički velká návštěva?

Třeba 1500. Ale oba kluby byly ze Skopje, jde je mezi nimi rivalita, ale odjakživa největším derby v Makedonii je zápas Vardar-Pelister a já pamatuji zápas, který jsme odehráli u nás doma pod světly od 18 hodin, návštěva byla 8000, takže ten zápas už měl všechny parametry derby utkání. FK Pelister Bitola, který taky patří mezi největší kluby v Makedonii, hraje teď bohužel 2. ligu, a to jenom ukazuje, jaká je situace kolem fotbalu v Makedonii.

Jaká je situace? Tamní klubový fotbal prochází krizí?

To ne asi, krizí žádnou neprochází, ale spíš jsou problémem finance klubů a infrastruktura, takže právě FK Pelister kvůli finančním problémům spadl do 2. ligy. Říkám bohužel, protože když nejsou v první lize jména, která mají tradici jako velkokluby, tak má člověk vždy pocit, že v té lize někdo chybí, a FK Pelister určitě není jediným klubem. Fotbalový svaz v Makedonii asi dělá nějaké kroky k tomu, aby se fotbal zlepšoval, ale já si myslím, že je to furt málo a že je potřeba daleko větších změn. Ale aspoň že fotbalová reprezentace Makedo-

nii se už hodně zlepšuje a že je schopná zahrát dobré a vyrovnané zápasy, ba i potrápit favority. Ani Vardar to nemá lehké, nějakou dobu tam byl ruský majitel, který do fotbalu dával hodně a nějaké výsledky byly vidět, před tím byl klub ve velkém problému a málem dokonce i spadnul - taky kvůli financím. Ale ruský majitel zase z klubu odešel, a tak jen doufám, že se zase do tak špatného stavu klub nevrátí.

Je vidět, že bez peněz opravdu dobrý fotbal dělat nejde. I pražská Slavia, která je nyní na vrcholu, byla ještě před pár lety v zoufalé finanční situaci. A právě v ní půl sezóny účinkoval již zmiňovaný Mirko Ivanovski. Byl tvůj bývalý spoluhráč jedním z důvodů, proč jsi opustil Balkán a vyrazil hledat štěstí do České republiky?

Já jsem už byl rozhodnutý, že na Balkánu fotbal hrát nechci kvůli zkušenostem, které jsem měl. V Srbsku jsem byl rok a půl. Ze začátku to bylo dobré, ale když už jsme výplatu nedostávali pravidelně a došlo k stavu, že se to už nedá vydržet, tak právě dluhy, které klub ke mně měl, jsem využil a „utekl“ z klubu. Rozvázal jsem smlouvu, i když jsem z těch dluhů dostal jenom 20%. Do Bosny mě přivedl člověk, který právě v tom klubu v Srbsku dělal trenéra gólmanů, a půl roku před tím, než jsem ukončil smlouvu se Spartakem Suboticou, v Bosně

šel dělat sportovního ředitele, takže znal i mou situaci ve Spartaku. Ten půlrok mi volal a chtěl mě tam a samozřejmě, jak je zvykem, sliboval všechno. I když jsem ze začátku nechtěl, tak po půlroce, když už nebyly peníze doslova na nic, jsem se rozhodl tu nabídku z Bosny využít. Naštěstí jsem měl smlouvu a podmínku půlrok + 2 roky. Šel jsem v lednu hned na zimní přípravu, dostal jsem výplatu v únoru a pak do konce nic. Samozřejmě jsem odmítl prodloužit smlouvu a vrátit se do klubu, a tak jsem se rozhodl vrátit domů do Makedonie, abych se trochu uklidnil a už jsem byl rozhodnutý, že po roce musím jít z Balkanu pryč. Neříkám, že to takhle funguje všude, ale prostě já jsem měl tyto zkušenosti, už mě to nebavilo.

To se dá pochopit, že jsi od toho všeho chtěl utéct. Nikdo nechce chodit do práce zadarmo. Takže ses rozhodl utéct, ale ze Severní Makedonie je zrovna do Varnsdorfu daleká cesta. Jak ses k angažmá na severu Čech vůbec dostal?

Byl sem v kontaktu s panem Jiřím Plíškem nějakou dobu předtím, to bylo na jaře. Pak když jsem hrál za U21 zápas doma proti Portugalsku, pan Plíšek se přišel podívat na zápas. Po zápase jsme si sedli v hotelu, kde jsem byl s repre a domluvili jsme se na spolupráci. Mně bylo jedno, jestli to bude

zrovna Česko, ale v té době pan Plíšek podle jeho slov měl skoro domluvený klub tady z první ligy. Když to nedopadlo, nakonec to byl právě Varnsdorf. Když jsem do Varnsdorfu přišel, poznal jsem, že tady to prostě není žádný luxus. Ale na druhou stranu, to minimum, které hráč potřebuje, aby se soustředil jenom na hru a na sebe, tu je. Nakonec z toho byla výborná první sezona a vybojovaný postup do ligy, který klub nakonec nepřijal.

Za Varnsdorf jsi nakonec během čtyř sezon odehrál více jak 100 zápasů. Stalo se menší severočeské město tvou srdeční záležitostí?

Abych byl upřímný, doufal jsem, že odejdu z Varnsdorfu co nejdřív, protože sem nepřicházíte hrát na dlouho. Město toho moc nenabízí, člověk toho na výběr moc nemá. Ale na druhou stranu, za tu dobu, co jsem tam byl, poznal jsem strašně moc dobrých lidí, dobrých kamarádů a spoluhráčů a kromě postupu ještě i další krásné fotbalové momenty. I když byly samozřejmě i ty horší - hráli jsme o záchranu -, po životní stránce jsem tu zažil ty nejdůležitější momenty v mém životě - Vzali jsme se s manželkou, narodila se i dcerka, takže na období ve Varnsdorfu určitě budu vzpomínat v tom nejlepším.

Nakonec ses přestupu dočkal. Po sezoně, ve které jsi řádlil v útoku společně se Standou Klobásou a kdy jste oba vstřelili po deseti brankách, po tobě sáhl Hradec Králové. Ani na chvíli jsi s přestupem neváhal?

Přijde mi, že lidi, kteří ve fotbalu dělají, mají pořád stejná slova. I když hraješ dobře, musíš mít čísla, aby ses dostal do ligy atd., atd. Sezónu předtím jsem dal 7 branek, ale to zase bylo málo, tak po té sezoně, kdy jsme se Standou nasázeli každý 10 gólů, jsem si říkal, že snad už ta čísla jsou, a doufal jsem, že půjdu do ligy. Ono se to všechno nějak vyvíjelo, až nakonec přišla nabídka od Hradce Králové. Seznámil sem se i s panem Sabouem, sportovním ředitelem Hradce Králové. Ten mě seznámil s plány a ambicemi klubu, a tak jsem se rozhodl, že do Hradce přestoupím, pomalu se už blížil začátek sezony v naší lize, takže moc času

To je pravda, Hradec je ambiciózní klub, který pomýšlí každou sezonu na postup. Ale tuto sezonu nemáš základní sestavu jistou, i když jsi vstřelil hatrick do sítě bývalého chlebováře Varnsdorfu.

Tak ono se říká, že ve fotbale žádný hráč jistě místo v základu nemá. V letní přípravě to všechno vypadalo dobře a hrál jsem, po prvním kole v lize se to ale hned změnilo. Nerad bych to nějak víc komentoval a rozebíral. První půlrok v Hradci, kromě prvních 4-5 zápasů, můžu říct, že byl výborný. Plán klubu byl, aby se tým měnil a budoval postupně. A my jsme od začátku hráli vysoko v tabulce a na podzim zaostávali si myslím nějaké 2 body od 1. místa.

Takže neprozradíš víc, proč je letošní sezóna složitější? Po prvním kole, kdy jsi odehrál 85 minut, jsi ve druhém kole nebyl ani v nominaci na utkání, že?

Byl jsem na střídačce, ale nenastoupil jsem... Nechtěl bych to opravdu nějak komentovat. Vždy dělám maximum, abych hrál, a trénuju vždy naplno, nejsem nikdy šťastný, když nehraju, ale rozhodování je na trenérovi, já to musím respektovat, i když nějaké svoje myšlení mám. Spíš si to ale nechám pro sebe, nerad bych to takhle někam roznášel. Samozřejmě, že nějaký vliv na to mělo i zranění achilovky, které jsem měl, ale to přišlo až trochu později, po zápase s Jihlavou doma, když jsem musel mít měsíc klidu a byl jsem mimo nějakých 6 zápasů mistrovských a ještě 2 zápasy v poháru.

Snad už budeš plně zdravý a pomůžeš Hradci v boji o postup do první ligy. A třeba se dočkáš i pozvánky do reprezentačního „áčka“?

Tak podle mě nejdůležitější ve fotbale je, aby bylo to zdraví, doufám, že to tak bude, čeká mě teď v přestávce ještě nějaká drobná intervence přepážky nosu doma v Makedonii, což mě taky už nějakou dobu omezuje, a potom, když se vrátím, doufám, že všechno bude v pořádku, využijeme zimní přípravu, abychom se připravili co nejlíp na jarní sezonu. Doufám, že budu hrát pravidelně a góly pomůžu Hradci k postupu, doufám z 1. místa. A když to takhle všechno dopadne a bude se mi dařit, tak proč ne i pozvánka z „A“ repre. Samozřejmě, rád to uvítám.

REVOLUCE ZE ZEMĚ TULIPÁNŮ

Autor:
Jaroslav Syrový

Zdroj: Niels Den Haan

VYBERTE SI NEJLEPŠÍHO HRÁČE PRO KAŽDOU POZICI A SKONČÍTE NE SE SILNOU JEDENÁCTKOU, ALE S JEDENÁCTI SILNÝMI JEDINCI.

Někteří trenéři jsou chváleni za množství pohárů a titulů, které během své kariéry získali se svými svěřenci, zatímco jiní jsou vyzdvihováni za vliv, který měli na vývoj fotbalu a způsobu hry, kterým se fotbal přetvářel postupně až do současné podoby. Ale je jen pár lodivodů, kteří sklízeli ovace z obou táborů najednou.

I když se to na první pohled nezdá, tak bez nadsázky můžeme za kolébku moderního fotbalu označit Nizozemsko. Navzdory tomu, že historie národního celku této země není tak úspěšná, jak by si fanoušci Oranjes přáli. Potažmo ani sbírka medailí není tak blyštivá, jak by si tato země zasloužila. Momentálně se reprezentace v oranžových dresech nachází na 12. místě aktuálního žebříčku FIFA (k 27. 10. 2019). Přesto tato země vyprodukovala a stále produkuje plno skvělých fotbalistů a neméně kvalitních trenérů.

A nad všemi ční Hendrik Johannes Cruyff. Amsterdamský rodák, jenž je nejvíce spjat s Ajaxem a Barcelonou. Jako Johana Cruyffa ho zná celý svět a je považován společně s Pelém, Maradonou a Di Stefanem za jednoho ze čtyř nejlepších hráčů 20. století. Posléze také za úspěšného, ale hlavně revolučního trenéra. Je držitelem řady ocenění. Kupříkladu jako první se stal vlastní-

kem třech Zlatých míčů v jeho historii. A to v letech 1971, 1973 a 1974. V roce 1999 byl IFFHS (Mezinárodní federace fotbalových historiků a statistiků) zvolen nejlepším evropským fotbalistou dvacátého století a ve volbě nejlepšího světového fotbalisty skončil na druhém místě za Brazilcem Pelém.

Hrál jako útočící záložník nebo útočník. Byl velmi talentovaným hráčem ve všech aspektech čtení hry. Překvapoval také, jak odolným fotbalistou - při svém chatrném vzhledu - je. Měl nesmírnou obratnost, rychlou kličku a start. Také přesnou střelu. Ale při hře nepoužíval jen své dlouhé, štíhlé tělo, ale byl to především mozek. Cruyffova hra byla jednoduchá, až geometricky jasná. Proto ta jeho přezdívka - Pythagoras v kopačkách. Když měl míč, prostor na hřišti musel být co největší, pokud ho neměl, musel být naopak zhuštěný a co nejmenší. To byla jedna z jeho strategií.

Vraťme se na začátek. V polovině padesátých let Ajax Amsterdam spíše bojoval v dolní části nizozemské ligové tabulky. To se začalo měnit přibližně o deset let později, když jeho bývalý útočník Rinus Michels začal působit na trenérském postu. Michels zcela změnil tvář Ajaxu. Vytvořil nový útočící styl hry, ve kterém vsadil na mladé talentované hráče, jako jsou například Ruud Krol, Arie Haan, Johan Neeskens a hlavně právě Cruyff. Hráči si často během hry měnili pozice, nikdo neměl pevně stanovenou svou roli, takže pokud se hráč přesunul ze své pozice, byl nahrazen jiným spoluhrá-

čem, aby se udrželo rozestavení. **Tento herní styl je znám jako totální fotbal a brzy se proslavil po celém světě.** A právě Cruyff jako hráč dokázal této taktiky zcela využít, kdy ze středu zálohy proletěl až do útočných řad.

V této době přichází zlatá éra amsterdamského celku. Od roku 1966 Ajax vyhrál Eredivisie šestkrát za osm let a v roce 1969 se stal prvním holandským týmem, který dosáhl finále Poháru mistrů evropských zemí (předchůdce Ligy mistrů). Klub vyhrál PMEZ třikrát v řadě (1971 až 1973), dvakrát

Superpohár UEFA a Mezikontinentální pohár. A právě v této době vznikl těsný vztah mezi učitelem Michelsem a žákem Cruyffem.

Na mistrovství světa v roce 1974 pořádané Západním Německem svou herní taktiku Michels se svými svěřenci v národním celku Nizozemska i s kapitánem Cruyffem ještě vylepšili. Na dosavadní totální fotbal v rozestavení 4-3-3 navázali nátlakovou útočnou hrou a tzv. honem na míč. Hlavním cílem honu bylo co nejrychlejší znovuzískání držení míče po jeho ztrátě při útočení na soupeřově polovině. Po získání míče bylo cílem dobití jeho obrany v duchu totálního fotbalu. Tento herní styl měl samozřejmě také slabiny. Tou největší byly soupeřovi rychlé protiútoky. Mnoho fotbalových odborníků

považovalo tehdy Oranje za nejsilnější tým turnaje a jasné favority. Tato taktika jim ale přinesla pouze druhé místo. Z prvenství se nakonec radoval domácí celek v čele s Císařem Beckenbauerem.

V té době už Létající Holanďan nebyl hráčem Ajaxu, ale Barcelony, kam přestoupil v roce 1973. Tam odešel za svým učitelem Michelsem, který katalánský celek trénoval již dva roky. Období to bylo úspěšné, katalánský klub získal titul po dlouhých čtrnácti letech. Fanoušci si Johana velice oblíbili. Toto souznění bylo oboustranné. Vše umocnilo i pojmenování jeho syna katalánským jménem Jordi. V roce 1978 se rozhodl ukončit hráčskou kariéru. Jenže vlivem tíživé finanční situace, když špatně investoval, musel znovu nazout kopačky

Zdroj: ANP

S rodinou se vydal do USA, kde se opět setkal se svým mentorem. V celku Los Angeles Aztecs se potkává opět s Michelsem. Ten kolem slavného hráče vybudoval tým s několika nizozemskými krajany, který byl zcela uzpůsoben Cruyffovi podobně jako v Ajaxu či Barceloně. Samozřejmě i se svojí osobitou strategií. Bohužel společná cesta u Aztéků trvala jen jeden rok. Dále střídavě hrál ve Španělsku a USA. Poté se vrátil zpět do Ajaxu, ale nečekaně ukončil kariéru u věčného rivala z Feyenoordu.

Po úspěšné dvacetileté hráčské kariéře v roce 1984 pověsil definitivně kopačky na hřebík a o rok později se soustředil na roli trenérskou. Bývalý ofenzivní hráč měl vždy svérázné názory na způsob, jakým by se měl hrát fotbal a v polovině osmdesátých let rádně implementoval svou filozofii. Po

vzoru Michelse začal v domovském Ajaxu v letech 1986 až 1988.

Johan považoval fotbal za krásnou hru s velkým důrazem na udržení jednoduchosti. Snížil počet obránců na tři a vyžadoval ještě útočnější fotbal. Hlavní taktickou novinkou byl středopolař na úkor obránce, tedy rozestavení 3-4-3. Cílem byla větší kontrola nad středem hřiště. Systém také počítal s fotbalovou inteligencí středové řady. Cruyff měl u amsterdamského celku v rukávu takové hráčské esy jako Bergkamp, Rijkaard či van Bastena. S klubem vyhráli dvakrát nizozemský pohár a jednou se stali mistry ligy. Ale největší odměnou byla možnost pozvednout nad hlavu trofej Poháru vítěze pohárů.

Po deseti letech, co opustit Barcelonu jako

hráč, se do ní vrátil zpět v trenérské roli. Zde setrval dlouhých osm sezon (1988 až 1996). Nikdo nepřetvořil katalánský celek, tak jako tento fotbalový génius. Cruyff je jedním z hlavních důvodů, proč se z Barcelony stal klub světové extratřídy. Bez něho by byl tým z hlavního města Katalánska jen další celek španělské ligy. Jistě dobrý, ale ne skvělý.

Cruyff přišel do klubu v momentě, když se zrovna nacházel v krizi. Hisperia Mutiny, jak je toto období krize nazýváno, vedla k propuštění téměř všech hráčů a poskytla mu tak možnost poskládat zcela nový tým. A jak se s postupem času ukázalo, tým plný hvězd, tzv. Dream team, přezdívaný po vzoru amerických basketbalistů, kteří v roce 1992 získali v Barceloně olympijské zlato.

S prezidentem klubu Núñezem zkombinovali dvě strategie. Nejprve se zaměřili na příchod nejlepších hráčů z tuzemska. Do klubu přišli např. Begiristain, Salinas nebo Bakero. Ale také se zaměřili na kvalitní hrá

če ze zahraničí. Postupně přivedli hvězdy jako Stoičkov, Laudrup, Koeman, Hagi či Romario. A proložili to mladou krví. Talenty z mládežnické akademie La Masia - Guardiola, Ferrerem, Barjuanem nebo Amourou. Cruyffovi se podařilo oživit klub, stejně jako dříve z pozice slavného kanonýra z let minulých.

První trofej nového trenéra přišla hned v premiérové sezóně. Přesto první dva roky u kormidla Barcelony nebyly zdaleka tak snadné, když se pokoušel vysvětlit svou filozofii fotbalu hráčům i fanouškům. Barcelonu dovedl ke čtyřem ligovým titulům v letech 1991 až 1994. Také k prvnímu vítězství v PMEZ v roce 1992. Toto vítězství z něj tehdy učinilo nejúspěšnějšího trenéra Blaugranas v dosavadní historii klubu. Jeho herní koncept navazoval na dědictví jeho mentora Michelse, kdy neustálé držení míče znamenalo, že druhý celek nemá šanci získat míč, a tím se ho snažil unavit. Cruyff využil technické individuality hráčů ve španělském prostředí. Vedl hráče k vy-

sunuté obraně, kombinaci ve středu pole a postupnému přechodu do útoku. Za pomoci rychlých nahrávek či narážek a vířivým pohybem se snažil obranu soupeře vyšachovat. Ale Cruyff především vytvořil základ pro pozdější úspěch Barcelony pod trenéry van Gaalem, Rijkaardem, ale hlavně Guardiolum, který s taktikou tiky-taka slavil úspěchy.

Ale vraťme se zpět k mládežnické akademii katalánského celku. Když se Holanďan vrátil na Pyrenejský poloostrov do klubu, kde dříve hrával, rozhodl se změnit celý klub od základu. Nejprve použil novou formaci 3-4-3. Ale k tomu potřeboval dobré záložníky, kteří by udrželi míč. Proto svojí pozornost obrátil právě na La Masii a zcela změnil způsob jejího fungování. Dříve akademie upřednostňovala hráče na základě

potenciální postavy – přednost měli vysocí a silní hráči. Hráči, kterým hrozila postava menší než 180cm, byli odmítnuti. To kupříkladu hrozilo i Guardiolumi. Navrhl, aby každý mládežnický tým hrál ve stejném rozestavení a podle stejného ofenzivního stylu hry, plného krátkých přihrávek s častou změnou pozic a držení míče. Bez Cruyffa by fotbalový svět možná nepoznal třeba Messiho, Xaviho či Iniestu. Fotbalové hráče malé vzrůstem, ale skvělé s míčem u nohy. Všichni tři jmenovaní roku 2010 obsadili stupně vítězů v ocenění Zlatý míč FIFA.

Také díky němu vzniklo věčné pouto mezi Nizozemci a Katalánkem. Jeho syn Jordi reprezentoval Katalánsko. On samotný usedl na lavičku národního celku. Tento post si vybral kvůli srdečním problémům, které ho trápily. Protože katalánská repre-

zentace hrála jen jeden zápas ročně. Avšak na tento post rezignoval v roce 2013.

Cruyff měl dva zlovyky. Prvním bylo kouření. Byl silný kuřák, který holdoval cigaretám nejen na trenérské lavičce, ale také během aktivní hráčské kariéry. Nejednou jste ho mohli načapat, jak kouřil o poločasu. A druhý zlovyk, podle jeho slov, byl fotbal. Fotbal mu dal vše a kouření zase skoro vše vzalo. S kouřením musel skoncovat poté, co mu lékaři v roce 1991 udělali dvojnásobný bypass srdce. Od té doby vyměnil cigarety za lízátko.

V 68 letech mu lékaři diagnostikovali rakovinu plic. Cruyff dle svého zvyku se zákeřnou nemocí bojoval ze všech sil. Také se vyjádřil, že v poločase vede nad rakovinou 2:0 a hodlal proti ní bojovat až do konce. Bo-

hužel, slavný Nizozemec zemřel 24. března 2016. Přesto nebude jeho odkaz nikdy zapomenut. Jeho filozofie pokračuje. V trenérské štaci ho následují jeho žáci Guardiola, Koeman či Luise Enrique a mnoho dalších. Příkladem je i fotbal, který v minulé sezoně hrál Ajax pod trenérem Erikem Ten Hagem. Amsterodamský klub má rozpočet výrazně menší než mnoho klubů z TOP pěti evropských lig, ale podařilo se mu dosáhnout skvělých úspěchů a dojít do semifinále Ligy mistrů. To jen dokazuje, že Cruyffova filozofie žije a může pokračovat k úspěchu.

Bude mnoho generací, které ho nikdy nezažili jako hráče nebo neviděli v roli trenéra, ale stále budou vědět o jeho existenci. Dokud bude fotbal existovat, Johan Cruyff a jeho odkaz kopané nikdy nebude zapomenut.

Zdroj: ČTK

„NASTOUPIT V LIZE BERU JAKO NEJVĚTŠÍ ÚSPĚCH.“

Autor:
Tomáš Duchek

V České republice patří mezi jeden z nejlepších klubů, co se týče práce s mládeží. Každým rokem se objeví alespoň jeden talent, který zahýbe českou ligu. V dnešním rozhovoru si popovídáme s jedním z největších talentů příbramského fotbalu. Jistěže o kletotu příbramské zálohy. Nemůže to být nikdo jiný než Roman Květ!

V Příbrami jste od svých devíti let, takže to bude zanedlouho 13 let. Dokázal byste si představit, že byste hrál někde jinde?

Mezitím jsem byl i v jiných klubech, takže jsem tam měl pár zastávek mimo Příbram, protože jsem nevěděl, zda mám na to, abych pokračoval ve fotbale a mohl si někdy zahrát ligu. Příbram je klub, který je skvělý ve výchově mládeže, ale každý se chce posunovat výš, a to se týká i mě, také bych rád udělal krok dopředu. Fotbal jsem začal hrát už ve 4 letech u nás na vesnici, ale až v pozdějších letech jsem se dostal do Příbrami.

Jak jsme řekli, začal jste v 9 letech. Kdo vás k fotbalu přivedl?

Přivedli mě k tomu rodiče, kteří mi už od

malička věřili a věnovali mi všechny svůj volný čas jen proto, abych byl šťastný a měl šanci něčeho dosáhnout.

Měl jste už jako malý nějaký vzor, kvůli kterému jste chtěl být lepším hráčem?

Tak jako většina kluků jsem měl za vzor samozřejmě Cristiana Ronalda.

Co považujete za největší úspěch vaší kariéry?

Nastoupit v lize beru jako největší dosažitelný úspěch, dále také rád vzpomínám na naše tažení v juniorské Lize mistrů.

Jste odchovancem Příbrami, čím si vysvětlujete, že Příbram vychovává tolik výborných hráčů?

Příbram je známá tím, že vychovává spousty talentů, a je to díky práci s kluky už od nejmladších let.

Jste jedním z největších talentů české ligy, jaký máte v kariéře cíl?

Jak už jsem říkal, rád bych se posunul o krok výš, a to buď v týmu z horní části tabulky, nebo bych popřípadě rád vyzkoušel i zahraničí.

Jste známý tvrdou a přesnou ranou. Musel jste ji trénovat nebo jste ji měl odjakživa?

Velký nákop jsem měl už jako malý, teď už jen piluju, abych se trefil tam, kam chci.

Jak pro vás bylo těžké se aklimatizovat na dospělý fotbal?

Samozřejmě je těžké si zvyknout na dospělý fotbal, ale já si myslím, že jsem si zvykl celkem rychle.

Je obecně známo, že o vás mělo zájem několik předních českých klubů. Je pro vás přestup téma?

Zatím jsem nedostal oficiální nabídku, tak-

že nebylo co řešit. Byly to pouze spekulace.

Co rád děláte ve volném čase? Sportujete i jinak než jen fotbalově?

Trávím čas s přítelkyní a našim pejskem. Sporty mám rád více méně všechny. Rád chodím na tenis, volejbal, badminton, futsal, zkrátka cokoliv.

**Máte nějaký speciální playlist, který si pus-
títe před zápasem? Nebo jakou máte rád hudbu obecně?**

Mám rád hudbu jako takovou, není vyloženě něco, co by mi vadilo.

**Přemýšlel jste někdy nad tím, čím byste se
chtěl živit, kdyby nebyl fotbal?**

Kdybych nehrál fotbal, asi bych šel ještě studovat.

Co vás napadne, když se řekne žongl?

Nožičky s balónem.

**„JE TĚŽKÉ SI ZVYKNOUT NA DOSPĚLÝ FOTBAL,
ALE MYSLÍM, ŽE JÁ SI ZVYKL CELKEM RYCHLE.“**

TRENÉR

Autor:
Tomáš Duchek

STOLETÍ

Ve své hráčské kariéře vystřídal 6 skotských klubů a vstřelil přes 170 branek. Po ukončení hráčské kariéry se dal na trénování a od skotských týmů jako St. Mirren nebo Aberdeen se přes reprezentaci Skotska dostal až do Manchesteru United. V týmu strávil dlouhých 27 let a vyhrál zde 13 ligových titulů a dvakrát Ligu mistrů. Dnes nebude řeč o nikom jiném, než o nejslavnějším a nejlepším trenérovi minulých i současných dekád. Dámy a pánové, Sir Alex Ferguson.

O Siru Alexi Fergusonovi už bylo napsáno mnohé, ale jedno mu nikdo vzít nemůže. Je živoucí legendou fotbalu a nejlepším koučem za dlouhá desetiletí. Jeho život se už od začátku točil kolem fotbalu. Dnes je Siru Alexi Fergusonovi 77 let. Narodil se 31. 12. 1941 ve Skotsku. Jeho fotbalová kariéra trvala do jeho 33 let a ještě v ten samý rok zahájil svou bohatou trenérskou kariéru. Začínal ve Skotském East Stirlingshire FC, kde ale nevydržel ani rok a putoval do St. Mirrenu. Zde vydržel 4 roky a poté přešel do Aberdeenu FC. Oba tyto týmy byly jen rozjezdem v jeho neuvěřitelné kariéře. Po osmi letech v Aberdeenu si vyzkoušel trénování reprezentace Skotska, ale také jen rok.

„NIKDY V MÉM ŽIVOTĚ JSEM NEHRÁL NA REMÍZU.“

V roce 1986 začala éra, která neměla nikdy skončit. Když Manchester United představoval Sira Alexe Fergusona jako hlavního kouče, nikdo si nemohl představit, jak dobrý krok ve skutečnosti udělali. Ferguson za svých 27 let u klubu vyhrál 13 ligových titulů, 2x Ligu mistrů a jednou mistrovství světa klubů. Za svou bohatou éru trénoval a vychoval hráče

jako Rooney, van Nistelrooy či Schmeichel nebo Beckham. To on našel ve Sportingu Lisabon mladého talentovaného křídelníka a viděl v něm budoucnost svého týmu. Tím hráčem nebyl nikdo jiný než Cristiano Ronaldo.

„PRO MĚ A MÉ HRÁČE ZÁPAS KONČÍ AŽ TEHDY, KDYŽ SE OZVE ZÁVĚREČNÝ HVIZD.“

S klidným svědomím můžeme říct, že Sir Alex Ferguson je trenérem, který ovlivnil milióny fanoušků a je tak právoplatným nejlepším trenérem v dějinách fotbalu. Svou bohatou fotbalovou kariéru ukončil v roce 2013 a odešel do fotbalového důchodu. Nejen jeden fotbalový fanoušek i kritik musí říci, že tato persona dnešnímu fotbalu a hlavně Manchesteru United chybí. Za všechno, co pro United udělal, se sluší smeknout a být vděční, že jsme mohli někoho takového sledovat při práci. Na Old Trafford, v „Divadle snů“, po něm pojmenovali i tribunu. Manchester po jeho odchodu vystřídal už několik trenérů, ale žádný není ten pravý. Ten nejlepší je a bude navždy totiž jen jeden.

**NEJSEM V TÉ POZICI, ŽE
BYCH SI ŘÍKAL, TY VAGO,
MUSÍM PŘESTOUPIT.**

Autor:
Jiří Dryák

Zdroj: skslovan.com

Fotbalista Jurij Medvedev zažívá dost možná nejpovedenější sezonu ve své kariéře. Jeho výstavní gól z 38. minuty proti PAOK Soluň nasměroval slovenského mistra do Evropské ligy. Ve skupině K tak měří síly s kluby jako je Wolverhampton Wanderes a i podle jeho slov to, co stačí na Slovensku, tady nestačí. Nejen o Evropě si můžete přečíst v následujícím rozhovoru.

Jurij, ty jsi přišel do České republiky spolu s rodiči ve třech letech. Samozřejmě, byl jsi ještě dítě, ale jaké pro tebe byly začátky v nové zemi, ať už se jedná o nový jazyk, kulturu či kamarády?

Byly těžké samozřejmě. Začal jsem chodit do školky, neuměl jsem řeč, nic, neměl jsem žádné kamarády. Po téhle stránce hodně náročné. Nejdřív mě kluci nebrali, byl jsem cizinec, ale nakonec jsem si pomaličku zvykal, učil jsem se jazyk a postupně to šlo.

Fotbal jsi začal hrát za Sušici, kde ses však dlouho neohráł a přestoupil jsi do Plzně. Jak ti v rozhodování pomohli rodiče, protože se jednalo o velký přestup a skok v kvalitě spoluhráčů a v zázemí byl obrovský?

V tom období, kdy jsem šel do Plzně, jsem měl nabídky i ze Slavie a Sparty a samozřejmě jako malý kluk jsem chtěl jít do Prahy. A hrát za pražský klub. Věděl jsem, že v Čechách je to nejvíc, ale otec mi říkal, že mám počkat, že nemám bláznit. V tu dobu šla

ségra na výšku do Plzně, takže rodiče rozhodli, abych tam šel taky. Se ségrou jsme bydleli společně, ona studovala, já hrál fotbal. Kdybych šel do Prahy, tak bych tam šel sám. Ve dvanácti letech z toho měli rodiče strach, takže oni za mě vlastně rozhodli, že půjdu do Viktorie. Bůh ví, kde bych byl, kdybych šel tehdy do Prahy, možná bych nebyl ani ve Slovanu. Všechno mohlo být jinak, takže já jsem rád za to, jakou cestu mi rodiče vybrali. Oni měli hlavně strach, abych se tam nechytнул nějaké partičky a nedopadl špatně. Jsem rád, že jsem je poslechl a že moje cesta šla takto postupně.

Ty jsi do áčka Viktorie Plzeň nakoukl v sezoně 2014/15, svůj debut jsi zažil v Českém poháru proti Hradci. Byla to doba, kdy v podstatě začínala zlatá éra fotbalu v Plzni. Jaké to bylo v kabině s Davidem Limberským, Danem Kolářem a hlavně Pavlem Horváthem? Zažil jsi i ty nějakou jeho pověstnou srandičku? Jako nováček jsi tomu asi neušel.

Zdroj: tasr

Jo, je to pravda. Samozřejmě, když jsem přišel do kabiny áčka, tak to pro mě byla euforie. Jako malý jsem jim podával míče a pak najednou jsem byl s nimi v kabině, takže v tomhle to bylo skvělé. A samozřejmě Horvy! On je král, ty jeho srandičky, na to nemá nikdo. Samozřejmě i mě se to stalo. Seděl jsem v šatně, přiběhl Horvy. „Méďo, volá tě trenér do kanclu.“ Já: „Jako fakt?“ – „Jo, dělej, máš tam rychle jít, je to naléhavý.“ Tak já, splašený mladý kůň, jsem běžel a jsem rychle zaklepal. „Co potřebujete, trenére?“ Samozřejmě: „Co bych chtěl? Co tu děláš?“ – „No, Horvy mě poslal.“ – „Jo, jasně, ty jsi ještě mladý beránek, nechápeš Horvyho.“ Takovéhle srandičky byly na denním pořádku, to musí být. Postupem času, když jste starší, tak to chápete a děláte to třeba i ostatním, to k tomu patří. Ano, máš pravdu, nastoupil jsem v Hradci, kdy jsem střídal Limbu.

V Plzni jsi ale neprodloužil smlouvu, podepsal jsi jako volný hráč v Senici. Proč to tehdy nedopadlo, chtěl jsi změnu? Proč jsi šel na Slovensko?

To bylo tak, že jsem chtěl odejít ze Sokolova, kde jsem byl na hostování. Už jsem viděl, že mě to tam nikam neposouvá, ale Plzeň řekla „ne, zůstaneš v Sokolově.“ Tak jsem zůstal, byl jsem tam dvě sezony. Pak přišla debata nad novou smlouvou, ale Plzeň se k tomu nejdříve nechtěla vyjádřit. Nechal jsem to tak být. Podle zákona platí, že když tým nenabídne půl roku před koncem smlouvy nový kontrakt, můžeš

neprodloužit a odejít jinam zadarmo. A tak se to i stalo. Plzeň mi smlouvu nabídla později, bylo už po tomto termínu, ale to já už nechtěl a odešel jsem jako volný hráč do Senice na Slovensko. Jsem za to rád.

V Senici jsi podával výborné výkony, dal jsi o sobě nahlas vědět a v zimě 2018 se ozval Slovan Bratislava. Tam asi nebylo co řešit? Aktuálně určitě nejvíce, čeho fotbalista na Slovensku může dosáhnout.

Přesně tak, v Senici jsem odehrál dobrý půl rok. V zimě přišlo více nabídek od klubů ze Slovenska, ale když se ozval Slovan, tak samozřejmě, jak říkáš, nemáš co řešit. To je na Slovensku nejvíce, je to stejné, jako když v Čechách například hraješ ve Slovácku a ozve se ti Slavia, to pak taky nemáš co řešit.

Slovan měl v této sezoně velké ambice hlavně v Lize mistrů, ale nedopadlo to. Se Sutjeskou jste dvakrát smolně remizovali golem na konci zápasu a na penalty vás Černohorci vyřadili. Pro psychiku a morálku týmu asi velká rána?

Rozhodně. Celou sezonu makáte, vyhrajete ligu, dřeťte, abyste si zahráli Ligu mistrů, a vypadnete v prvním předkole s týmem, který... No, nechci snižovat jeho kvality, protože nás vyřadili, ale zázemí klubu... Vy postavíte nový stadion, těšíte se na to a nakonec se to nepodaří. Bylo to velké zklamání v celé Bratislavě, všichni čekali, že půjdeme dál a pobijeme se o tu skupinu Ligu mistrů - a my takto vyhořeli. Ale jak

se říká, něco špatné je i pro něco dobré. Když jsme postoupili do skupiny Evropské ligy, tak jsme to zklamání smazali. A teď si užíváme Evropskou ligu.

Jak říkáš, dokázali jste se obdivuhodně oklepat a postupně jste vyřadili Feronikeli, Dundalk a PAOK Soluň. Zejména v Soluni ses blýskl výstavním gólem. Měl jsi v hlavě, že okamžitě vystřelíš? Asi nejdůležitější a zároveň nejkrásnější ve tvé kariéře. Shodneme se na tom?

Určitě nejdůležitější, i díky němu jsme postoupili do skupiny Evropské ligy. A samozřejmě i nejkrásnější, jaký jsem dal na profesionální úrovni. Dostal jsem balon od středního záložníka. Nejdřív jsem si říkal, že budu centrovat, ale obránci proti mně nevystupovali, měl jsem čas, tak jsem si to ještě posunul dopředu a řekl jsem si, zkusím to. Sedla mi, trefil jsem to dobře. Spadlo to tam krásně.

„VE SLOVENSKÉ LIZE OBČAS STAČÍ I MÁLO, A VYHRAJETE.“

Hrajete skupinu K společně s Bragou, Besiktasem a Wolverhamptonem. Jak je těžké přepnout ze slovenské soutěže do Evropské ligy, protože si asi nemusíme nalhávat, že tempo je jinde. Jak je důle-

žitě si srovnat v hlavě, že to, co stačí ve Zlatých Moravcích, na Molineux stadionu stačit nebude?

Samozřejmě, to je vlastně ten bod, co rozhoduje. Když si vezmeš, jaké zápasy hrajeme ve Slovenské lize, tam nás týmy moc neproověří. A někdy vlastně víš, že ti stačí udělat něco na osmdesát procent, a ono to vyjde. Když pak hrajete Evropu s Wolverhamptonem v Anglii, víte, že uděláte malinkou chybičku, a oni vás hned potrestají. Abyste uspěli na evropské scéně, musíte podat více jak stoprocentní výkon, zodpovědný, prostě odevzdat maximum, co ve vás je. Ve Slovenské lize občas stačí i málo, a vyhrajete. V tom je ten rozdíl. Takové zápasy bychom potřebovali hrát každý týden, a pak bychom se s nimi mohli více rovnat.

Momentálně tvé výkony neunikl zájmu klubů. Mluví se o Belgii a Francii. Rád bys okusil ještě v této sezoně nějakou soutěž, nebo je to něco, na co netlačíš?

Nechávám to otevřené, co přijde, to přijde, nějak nad tím nerozmýšlím. Samozřejmě jsem něco postřehl, ale já jsem teď ve Slovanu spokojený. Hraju Evropskou ligu, takže si momentálně nemůžu více přát. Samozřejmě, když přijde fakt zajímavá nabídka, tak by se to řešilo. Ale říkám, nejsem v té pozici, že bych si říkal, ty vago, musím přestoupit, musím v zimě přestoupit. To ne. Jsem tu spokojený, když něco přijde, dá se o tom mluvit.

Zdroj: Silvia Turcerova

Dneska, kdy spolu mluvíme, je 14. 11. Reprezentace hraje zápas s Kosovem. Na tvé pozici je obrovská konkurence - Pavel Kadeřábek nebo Vladimír Coufal, který hraje skvěle ve Slavii, ale může přijít zranění a podobně, samozřejmě to nikomu nepřejeme, ale vyhlížíš třeba reprezentační pozvánku? Je to něco, co tě motivuje, protože pokud dnešní zápas dopadne, je reprezentace na Euru?

Samozřejmě o tom vím a i dneska budu samozřejmě koukat a budu fandit. Ale jako o té předchozí otázce, nejsem takový, že bych teď očekával po nějakých výkonech repre pozvánku. Samozřejmě to sleduju, kouknu se i na nominaci, když vyjde, kdo tam hraje. Víím, že na pravém obránci je velká konkurence, velká kvalita. Říkám, když přijde pozvánka, samozřejmě budu rád, když nepříjde, nic se neděje, jedeme dál. Dneska ale budu pochopitelně fandit a doufám, že se naši na Euro dostanou.

Zdroj: Silvia Turcerova

11 ŽONGLŮ

MARTIN DOLEŽAL

Autor:
Jiří Dryák

Zdroj: fkjablonec.cz

Martin Doležal, vytáhlý útočník zažívá další střeleckou sezonu. Společně s Janem Matouškem tvoří jednu z nejúdernějších dvojic celé ligy. Ne náhodou se na Martina vyptávají přední týmy polské Ekstraklasy. Jak si však rodák z Valašského Meziříčí a svěřenec Petra Rady poradil s našimi žongly ?

1

Hudba, která tě před zápasem nakopne

Nemám úplně vyhraněnou hudbu před zápasem, ale máme jednu písničku, kterou posloucháme vždy, když jdeme na rozcvičku před zápasem.

2

Oblíbený seriál

Přátelé, Dva a půl chlapa a Lajna.

3

Co si rád dáš k jídlu, když se trenér zrovna nedívá?

Svíčková nebo zvěřina.

4

Jméno stadionu, kde bys rád odehrál poslední profesionální zápas

Nejradši na Anfield road, ale to se nesplní.

5

Nejlepší fotbalista, se kterým jsi kdy hrál

Tomáš Hübschman. To, co dokázal, je neskutečný a ještě pořád to v jeho letech dokazuje. Je úžasný, klobouk dolů.

Zdroj: fkjablonec.cz

6

Jsi singl, na baru sedí holka. Co tě zajímá, jaká bude první věta, abys ji zaujal?

Když už mám rodinu, tak na to nechci odpovídat.

7

Nejlepší kanadský vtip z kabiny

Těch bylo hodně.

8**Kde byla tvá nejlepší dovolená?**

Maledivy s Jakubem Petrem a manželkami.

9**Co má trenér udělat, aby z toho na soustředění byl ideální den?**

Aby bylo volno (smích).

10**Dáváš si pozor, abys při rozhovoru neřekl „tak určitě“?**

Ne nedávám, ale občas to schválně řeknu (smích).

11**Co si představíš pod slovem žongl?**

Nožičky s míčem a našeho trenéra Petra Radu, který má žongl rád (smích).

Zdroj: fkjablonec.cz

SLEDUJ NÁS!

@zonglczsk

www.facebook.com/zonglczsk

Zdroj: ffusvjena.de

„BUNDESLIGA BYLA VŽDY MŮJ SEN.“

Autor:
Petr Pešek

Které fotbalisty Jitka Chlastáková obdivuje? Na jaký okamžik nikdy nezapomene? A je vůbec spokojená s přestupem do Bundesligy? To vše a ještě víc se dočtete v následujících řádcích.

Jak jste se dostala k fotbalu?

K fotbalu jsem se dostala zejména díky své starší sestře, která se také věnovala fotbalu. Inspirovala mě. Vedle toho jsem dost času trávila u prarodičů na vesnici, kde byli spíše samí kluci, takže se hrál pořád fotbal.

Na který moment své kariéry nejraději vzpomínáte?

Já asi nemám jeden konkrétní moment. Díky fotbalu mám spoustu nádherných zážitků, ale sezóna 2015-2016 v dresu Slavie (1. čtvrtfinále v LM + double) je opravdu nezapomenutelná.

Jste spokojena s vaším přestupem do Německa? Byla na stole i jiná nabídka?

Spokojená úplně nejsem, výsledkově se nám opravdu nedaří. Já přestup řešila hodně na poslední chvíli. Bundesliga byla vždy můj sen a důležité pro mě bylo mít větší ša-

nci se prosadit – proto jsem si vybrala pro začátek v zahraničí nováčka Bundesligy - USV Jena.

Už se učíte německy, nebo zatím komunikujete v angličtině?

Zpočátku jsem komunikovala jen v angličtině, ale od října jsem začala docházet každý den na kurz němčiny. Takže se moje komunikace každým dnem zlepšuje. Vedle toho mám štěstí, že v klubu mám českou spoluhráčku, která už v Německu několikátým rokem působí a pokud něčemu nerozumím, s překladem mi vždy pomůže.

Co si upřímně myslíte o projektu #holkytaky?

Mně projekt přijde zajímavý. V ČR se stále úplně nedaří ženský fotbal zpopularizovat s porovnáním se světem. Myslím si, že ženský fotbal je na obrovském vzestupu, příkladem

bylo poslední MS ve Francii, které dosáhlo nejen velké návštěvnosti, ale i sledovanosti v TV. Každý takový projekt je krok vpřed pro ženský fotbal v ČR.

A na závěr otázka, kterou pokládáme všem hráčkám. Kdybyste měla určit jednoho fotbalistu, ať už z minulosti, či přítomnosti, kterému se podobáte herním stylem, kdo by to byl a proč?

Když jsem byla mladší, tak mým oblíbeným fotbalistou byl Cristiano Ronaldo. Momentálně nemám jednoho konkrétního hráče. Obdivuji kreativní krajní hráče, kteří jezdí po lajně nahoru dolů - dokáží jak skvěle bránit, tak i v křídelních prostorech vyřešit situaci 1na1, zásobovat útočníky kvalitními přihrávkami do vápna nebo sami branku vstřelit. Příkladem tohoto typu hráče je Marcelo z Realu Madrid.

cistyfotbal.cz

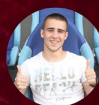
SPOLEČNĚ ZA ČISTÝ FOTBAL!

A full-page photograph of a male beach soccer player, smiling broadly with his tongue sticking out. He is wearing a Portugal national team jersey, which is white with green horizontal stripes. The jersey features a Nike swoosh on the left chest, the Portuguese national crest on the right chest, and a patch on the right sleeve. The number 2 is visible on the front. The background is a bright, sunny beach scene with sand and water. The entire image has a light blue overlay.

BEACHSOCCER

O RONALDOVI:

JEDEN DRUHÉHO SI NESMÍRNĚ VÁŽÍME.

Autor:
Martin Haniak

Zdroj: Archiv Madjera

Pětinásobný nejlepší plážový fotbalista planety. Obrovské jméno v tomto sportu, hráč, který vzbuzuje obdiv. V Portugalsku uznávaný člověk, který je pro lidi vzorem jako třeba Cristiano Ronaldo. Při zápasech portugalského národního týmu se stadionem ozývá jen: „Madjer, Madjer, Madjer...“ 42-letý plážový fotbalista momentálně nastupuje za svůj Sporting Lisabon a jsme velice rádi, že si udělal čas pro náš magazín. Co zajímavého nám pověděl o své kariéře a jak má blízko ke Cristianu Ronaldovi? To se dočtete v následujícím rozhovoru.

Vrátíme se k vašim začátkům. Jste legenda, máte hodně úspěchů. Co je za tím vším? Jak jste začal s plážovým fotbalem?
V roce 1997 jsem začal na amatérském turnaji, který se hrál poblíž mého domu, a já jsem se stal nejlepším střelcem. Od té doby jsem na sobě pracoval a učil se od ostatních hráčů.

Jak se plážový fotbal posunul od vašich začátků do nynějška?

Ze začátku to byl sport, který hráli bývalí fotbalisté po konci kariéry, ale nyní už je to úplně jinak. Hráči hrají pouze plážový fotbal a kvalita je vidět.

Když zaslechnu vaše jméno, vzpomenu si na váš gól na MS v Portugalsku do branky Švýcarska. Vzpomínáte si na hezčí gól, anebo ho taky považujete za nejpovedenější? Byl to skvělý gól a opravdu si nevzpomínám na hezčí.

Ve své kariéře jste toho odehrál opravdu mnoho. Co považujete za největší úspěch?
Největším úspěchem pro mě bylo vítězství na MS v roce 2001 a 2015. Hráli jsme doma před svými fanoušky a bylo to opravdu skvělé!

Prošel jste celý svět. Hráli jste v Brazílii, tureckém Besiktasi, Lokomotivu Moskva, AS Řím, zkusil jste si angažmá i v Al-Ahli. Kde plážovým fotbalem nejvíce žijí? Překvapilo vás někde něco?

Hrál jsem za kluby, který mají velký zvuk, ale myslím, že Brazílie je země, kde tím nejvíce žijí. Je tam obrovská kvalita.

Vyhrál jste dvakrát cenu pro nejlepšího plážového fotbalistu na světě, dvakrát jste vyhrál mistrovství světa a mnoho dalšího. Chcete ještě něco dokázat? Jaké jsou vaše cíle?

Musím vás opravit. Mám pětinásobného

Zdroj: Archiv Madjera

nejlepšího hráče na světě. Chci být stále prospěšný pro tým a záleží mi na týmovém úspěchu.

Ve Sportingu vás respektují. Na jedné fotografii jste dokonce zachycen s Cristianem Ronaldem. Jak k sobě máte blízko?

Ronaldo je vzorem pro nás všechny, jeden druhého si nesmírně vážíme. Je to člověk, který toho pro Portugalsko udělal mnoho.

V naší české lize najdeme týmy jako je Slavia nebo Dukla, ale fotbalové kluby tolik nepomáhají plážovým fotbalistům. Jak je to v Portugalsku? Sporting nebo Braga se snaží podporovat plážové fotbalisty. Je to tak?

V Portugalsku máme poloprofesionální týmy a chceme neustále růst, máme i podporu od fotbalových klubů, což je pro nás velmi důležité.

Každý rok pořádáte Madjer cup. Plánujete se ještě více zapojit do rozvoje plážového fotbalu?

Chci předávat své zkušenosti ostatním, proto se snažím pořádat turnaje a rozvíjet sport po celém světě.

Plážový fotbal není v České republice populární. Lidé okolo plážového fotbalu včetně nás se ho snaží podporovat. Jak se koukáte na český plážový fotbal?

Před pár lety o vás moc lidí nevědělo, ale váš národní tým se zlepšil a doufám, že nepřestanete tvrdě pracovat. Máte dobře nakročeno!

SLEDUJ NÁS!

@zonglczsk

www.facebook.com/zonglczsk